

jeg nogle Gange har undladt at sige noget ondt om Parlamentarismen, men jeg ved mig fri for nogen Sinde at have sagt noget godt om den; thi for mig staaer det saaledes — og det synes jeg er bevist paa afgørende Maade —, at Parlamentarisme er Opgivelse af det eneste sunde Princip, nemlig Kontrollens Princip. Naar det Ministerium, der sidder og regerer, i Virkeligheden kun er et Udtryk for det Folketingsflertal, der skulde kontrolere Regeringen, forekommer det mig, at Kontrollens Princip afgjort er krænket.

Men Sagen er den, at nogle tro — og jeg antager, at det ærede Medlem for Horsens Bykreds (Fraenkel) har ment noget lignende —, at naar man ikke er Tilhænger af Parlamentarismen, er man Provisorist. Det er fuldstændig urigtigt. Parlamentarismens Modsætning er slet ikke Provisorisme. Det kan nemlig uendelig godt tænkes, at selv om Folketingets Flertal ikke kommer til at bestemme, hvem der skal være i Regeringen, denne alligevel kan forhandle med dette Flertal uden at være Repræsentant for det. Der kan være Øjeblikke, hvor det efter mit Skøn er nødvendigt, fordi nu en Gang et Parti i Regelen er Repræsentant for en snæver Klasseinteresse, og der er andre Interesser end ganske snævre Klasseinteresser. Disse Interesser ere repræsenterede af Kronen, som der har sin Ret og sin Pligt.

Den højtærede Trafikminister lovede i sin Tid at gøre Trafikbudgettet rent, saa at man af Statsbanernes Budget virkelig kunde se, hvilke Indtægter Statsbanerne havde, og den højtærede Minister gav mig Ret i, at der paa § 27, II. er Bevillinger, der rettelig hørte hjemme paa § 6. Det var som æret Medlem i Salen. Nu taler han fra Ministerbænken, og der synes han straks at have faaet et noget andet Syn, nemlig sin Departementschef. Var det nu virkelig ikke muligt, at et æret Medlem kan blive Minister uden dermed i samme Øjeblik at blive et Talerør, et Organ for sin Departementschef?

Medens jeg er ved den højtærede Trafikminister, maa jeg tillade mig at rette en Anmodning til ham. Det ærede Medlem for Nykøbing F. (Valdemar Olsen) har i lange Tider klaget over et Ur. Jeg antager, jeg gør mig til Talerør for hele Salen, naar jeg anmoder den højtærede Minister om endelig at gøre det Ur i Stand; ellers holder det ærede Medlem vel for fjerde Gang en Tale om dette Ur i Nykøbing F.

Den højtærede Justitsminister har haft den Fejl, som Ministre, navnlig ogsaa Justitsministre, undertiden gøre sig skyldige i: at læse det op, man putter dem i Haanden, og være saa uforsigtig at gøre det til sin egen Mening. Den højtærede Justitsminister læste Overretssagfører Levins Skrivelse op uden at tage Afstand fra den. Jeg tror, at den højtærede Minister ikke rigtig har Lov til — jeg kender for øvrigt ikke Hr. Breidahl — at betegne ham paa den Maade, han gjorde, og derved give dette Ting den efter mit Skøn urigtige Anskuelse, at Manden er en Pornograf af Rang. Det viser sig, at han ved Højesteret er dømt til den mindst mulige Straf paa dette Punkt, nemlig 100 Kroners Bøde, og denne Straf har ramt Forfattere, som man ikke har Lov til at kalde Pornografer. Men bortset herfra, ifald en Mand borgerlig staaer inde for sit Ord og er villig til at tage et Sagsanlæg for det — og det gør han, naar han skriver det i et offentligt Blad under sit Navn eller siger det offentligt udenfor denne Sal —, er det en uheldig processuel Fremgangsmaade at erklære ham for inhabil paa andre Punkter, at søge at svække hans Troværdighed ved Punkter, som slet ikke staa i Forbindelse med det foreliggende. Det er en Metode, som bruges meget af meget store Advokater, men hvor udmærket et Menneske den højtærede Justitsminister end er, en af de store Advokater er han dog ikke, og han skulde derfor ikke bruge deres daarlige Metoder.

Naar Hr. Levin erklærer, at han ikke har modtaget Penge *per nefas*, er det en Erklæring, som enhver af os ogsaa er villig til at afgive, og jeg maa sige, at en saadan kategorisk Erklæring ikke altid virker lige overbevisende. Det staaer i hvert Fald for mig saaledes, at der er en Mulighed for, at han kan sammenblande sin private Virksomhed — som min ærede Ven fra Fredensborg (Johan Knudsen) paaviste — og sin ministerielle Embedsstilling, og det synes dog — det fremgik ogsaa af den Skrivelse, som er bleven oplæst —, at Censor Levin har været Repræsentant, Sagfører for et Biografteater paa samme Tid, som han skulde være Censor overfor de andre. Jeg tillader mig at slutte mig til det Krav, der er rejst af min ærede Kollega fra Fredensborg, at den højtærede Minister giver os de Oplysninger, som det ærede Medlem udbad sig, og jeg tillader mig at henstille til Finansudvalget nærmere at undersøge Censors Forhold.

Jeg vender mig derefter til Land-